

Νίνα Κουλετάκη, «Η εγκληματούσα γυναίκα από την αρχαιότητα ως τις μέρες μας»

Φόνισσες – 8 υποθέσεις αναφοράς

Γιατί εγκληματούν οι γυναίκες; Για τους ίδιους λόγους με τους άντρες: ερωτικό πάθος, αντιζηλία, οικονομικό όφελος, εκδίκηση, για λόγους πολιτικούς, ρατσιστικούς, θρησκευτικούς, ψυχικής υγείας.

Τι όπλα χρησιμοποιούν; Τα ίδια με τους άντρες: μαχαίρια, τσεκούρια, σφυριά, διάφορα αντικείμενα, φάρμακα, σχοινιά, πυροβόλα όπλα, τα γυμνά τους χέρια. Εντούτοις, διαχρονικά, δείχνουν μια προτίμηση στο δηλητήριο. Δεν απαιτεί ιδιαίτερη φυσική κατάσταση και, παλαιότερα, η ανίχνευσή του ήταν πολύ δύσκολη.

Ποιούς δολοφονούν; Γονείς, συγγενείς, συζύγους και εραστές, αντιπάλους και εχθρούς, φίλους, εργοδότες, ανθρώπους που φροντίζουν. Αλλά και παιδιά. Τα δικά τους και άλλων.

Απόψε θα σταθούμε σε 8 χαρακτηριστικές περιπτώσεις, με τη σειρά που τις είδατε στο video.

1. **Sada Abe, Ιαπωνία, 1936.** Η επιτομή του εγκλήματος πάθους. Δολοφόνησε τον εραστή της κατά τη διάρκεια της ερωτικής πράξης, στραγγαλίζοντάς τον με το obi του, τη ζώνη του κιμονό. Στη συνέχεια, απέκοψε τα γεννητικά του όργανα, τα έβαλε στην τσάντα της κι έφυγε. Περιπλανήθηκε για τρεις ημέρες πριν τη συλλάβουν σε ένα ξενοδοχείο με το μόριο του εραστή της στα χέρια της. Το έγκλημα της Sada Abe δίχασε την κοινή γνώμη. Ορισμένοι την είδαν ως μια ακόμη «dokufu», μια γυναίκα-δηλητήριο, δηλαδή, το στερεότυπο της γυναίκας εγκληματία, σκληρής και ανάλγητης. Άλλοι την αντιμετώπισαν ως το αναμενόμενο αποτέλεσμα της ανδροκρατούμενης πατριαρχικής κοινωνίας της Ιαπωνίας του '30, που τιμωρούσε τις γυναίκες με άποψη και ελεύθερη σεξουαλική ζωή κι επέτρεπε στους πατέρες-αφέντες να τις πουλάνε και να τις αγοράζουν από τα πορνεία κατά βούληση. Το αν η Sada Abe υπήρξε ένα σύμβολο του φεμινισμού ή μια νυμφομανής δολοφόνος δεν το ξέρουμε, το σίγουρο είναι

ένα: η ιστορία της αποτέλεσε μια κριτική εξέταση των σεξουαλικών ηθών της ιαπωνικής κουλτούρας και εξαιτίας αυτού επιβίωσε της λήθης.

2. **Belva Gaertner και Beulah May Annan, Σικάγο, 1924.** Δύο άνδρες και δυο γυναίκες θα δικαστούν για δολοφονίες στην Αμερική, τα πρώτα χρόνια της δεκαετίας του '20, σε δύο δίκες που άφησαν εποχή. Οι άνδρες είναι οι αναρχικοί ιταλοί μετανάστες Nicola Sacco και Bartolomeo Vanzetti οι οποίοι, σε μια δίκη που μπάζει από παντού, θα κριθούν ένοχοι, θα καταδικαστούν σε θάνατο, θα φυλακιστούν και θα εκτελεστούν λίγα χρόνια αργότερα. Οι γυναίκες δεν είναι άλλες από τις Belva Gaertner και Beulah May Annan, που δικάστηκαν για τους φόνους των εραστών τους και αθωώθηκαν αμφότερες. Στην Αμερική της εποχής η απόδειξη της ενοχής σου είχε να κάνει με το αν ήσουν αναρχικός μετανάστης ή ευειδής αμερικανίδα φλάππερ (έτσι αποκαλούσαν τις όμορφες, νεαρές γυναίκες που ακολουθούσαν τη μόδα και περνούσαν τις νύχτες τους στα καμπαρέ της πόλης, ζώντας έξω από κάθε κοινωνική σύμβαση της εποχής). Η Belva και η Beulah δεν διέφεραν πολύ από τα υπόλοιπα κορίτσια της εποχής τους. Ας μην ξεχνάμε πως βρισκόμαστε στις αρχές της δεκαετίας του '20, που μόλις έχει αρχίσει να βρυχάται. Η γυναικεία εργασία μπαίνει δυναμικά στη σκηνή, καθώς τα καταστήματα, τα γραφεία και τα εργοστάσια χρειάζονται γυναίκες να χαμογελούν γοητευτικά στους πελάτες, να στενογραφούν και να δακτυλογραφούν εμπορικές επιστολές, να ράβουν και να χειρίζονται μηχανές, με χαμηλότερα μεροκάματα από των αντρών. Και υπήρχαν και τα καμπαρέ και τα παράνομα μπαρ τα οποία, επίσης, χρειάζονταν τις γυναίκες για να τραβήξουν εκεί τους άντρες και τα πορτοφόλια τους. Σαν τις Belva και Beulah, που ακόμα κι όταν αποδείχτηκε ότι δολοφόνησαν τους εραστές τους, βρέθηκε ένα σώμα ενόρκων, αποτελούμενο αποκλειστικά από άνδρες, να τις αθωώσει πανηγυρικά. Γιατί ήταν όμορφες και πολύ συγκινητικές όταν δάκρυζαν.
3. **Catherine Monvoisin, Γαλλία, 1679.** Η αδιαφιλονίκητη ιέρεια των δηλητηρίων. Από αγύρτισσα που παρασκεύαζε ερωτικά φίλτρα για τους αφελείς και τους ευκολόπιστους, έφτασε να γίνει η απόλυτη μυστικοσύμβουλος και φαρμακεύτρια ευγενών και

βασιλιάδων. Η εμπλοκή της στο μεγαλύτερο σκάνδαλο της ιστορίας της γαλλικής μοναρχίας, λίγο έλειψε να στοιχίσει στον Louis XIV, τον βασιλιά ήλιο, τον θρόνο του. Ευγενείς δηλητηρίαζαν τους ερωτικούς και πολιτικούς τους αντιπάλους, διοργάνωναν Μαύρες Λειτουργίες όπου επικαλούνταν τον Σατανά, και η πρώτη τη τάξει ερωμένη του Λουδοβίκου, η Madame de Montespan σχεδίαζε τη δολοφονία του ίδιου του μονάρχη. Κι όλα αυτά με την καθοδήγηση και την ενορχήστρωση της Catherine Monvoisin. Στην Υπόθεση των Δηλητηρίων, όπως έμεινε στην ιστορία, ενεπλάκησαν 442 ύποπτοι, εξεδόθησαν 367 διαταγές σύλληψης από τις οποίες οι 218 εκτελέστηκαν. Από αυτούς που κρίθηκαν ένοχοι και καταδικάστηκαν, 36 εκτελέστηκαν, 5 φυλακίστηκαν και 23 εξορίστηκαν. Ανάμεσά τους δεν προσμετρώνται όσοι πέθαναν κατά τη διάρκεια των βασανιστηρίων ή αυτοκτόνησαν, καθώς κι όσοι καταδικάστηκαν σε ισόβια με βασιλική διαταγή. Η ίδια η Monvoisin δεν κατηγορήθηκε επίσημα ποτέ ούτε καταδικάστηκε. Πώς θα μπορούσε, άλλωστε, αφού αν άνοιγε το στόμα της θα κατονόμαζε πολλά από τα μέλη της βασιλικής οικογένειας, ίσως και τον ίδιο τον βασιλιά, ως θιασώτες στις τελετές της μαύρης μαγείας. Η τιμωρία της ήταν να χάσει την βασιλική εύνοια και να διωχθεί από το παλάτι. Με την τεράστια περιουσία που είχε αποκτήσει, έζησε πλουσιοπάροχα με την οικογένειά της μέχρι τον θάνατό της από φυσικά αίτια.

4. **Beate Zschäpe, Γερμανία, 2000-2007.** Είναι αδιαμφισβήτητο γεγονός ότι η Γερμανία είναι η μόνη χώρα στον κόσμο που έχτισε εργοστάσια, όπως το Άουσβιτς, με σκοπό τη θανάτωση εκατομμυρίων ανθρώπων. Άφησε πίσω της μια βαριά και σκοτεινή κληρονομιά, που το δηλητήριό της σήμερα παραμένει ενεργό σε πολλές χώρες. Έχοντας αυτήν την ιστορική πραγματικότητα στο μυαλό, ίσως μπορούμε να εξηγήσουμε την αγωνία της να πείσει τον υπόλοιπο κόσμο πως «όλοι οι Γερμανοί δεν είναι ναζί» και την αυστηρότητα με την οποία αντιμετωπίζει τις διάφορες νεο-ναζί παραφυάδες χωρίς, όμως, να μπορεί να τις εξαλείψει ή να τις περιορίσει αποτελεσματικά. Μέσα σε επτά χρόνια, η Beate Zschäpe και δυο ακόμη άτομα, ιδρυτές και μέλη νεοναζιστικής οργάνωσης, πραγματοποίησαν σωρεία βομβιστικών

επιθέσεων και δολοφόνησαν εν ψυχρώ 10 ανθρώπους: 8 τούρκους μετανάστες, 1 έλληνα και μια γερμανίδα αστυνομικό, που ήταν και το τελευταίο τους θύμα. Για τα επόμενα 4 χρόνια, μέχρι το 2011 όπου και η δράση της ομάδας θα αποκαλυφθεί, δεν θα σημειωθούν άλλες δολοφονίες και τα μέλη της, τα οποία αυξάνουν σε αριθμό, θα περιοριστούν σε ληστείες και παντός είδους ρατσιστικούς τραμπουκισμούς. Η δίκη της Zschäpe ήταν μια από τις πλέον μακροσκελείς στην μεταπολεμική Γερμανία. Διήρκεσε πάνω από 5 χρόνια, κατά τη διάρκεια των οποίων εξετάστηκαν πάνω από 800 μάρτυρες. Η Τσάπε κρίθηκε ένοχη για τις δέκα δολοφονίες, για συμμετοχή σε τρομοκρατική οργάνωση και για εμπρησμό. Σε όλη τη διάρκεια της δίκης, σε όλα τα πρακτικά, ο όρος «νεοναζί» δεν υπάρχει πουθενά. Η ομάδα της Zschäpe αναφέρεται ως «τρομοκρατική οργάνωση» ή «ακροδεξιά οργάνωση». Οι Γερμανοί δεν θέλουν να ακούν λέξεις όπως «ναζί», «νεο-ναζί», «ναζιστική οργάνωση». Η Zschäpe καταδικάστηκε σε ισόβια φυλάκιση, χωρίς δικαίωμα αναστολής. Παρά το αποτέλεσμα, οι συγγενείς των θυμάτων ισχυρίζονται πως υπάρχουν ακόμη πολλά αναπάντητα ερωτήματα, τα οποία έχουν να κάνουν με τη δράση και τις επιλογές της Γερμανικής Υπηρεσίας Πληροφοριών, η οποία παρακολουθούσε για πολλά χρόνια την ομάδα της Zschäpe και, τουλάχιστον σε μια περίπτωση όπως αποδείχτηκε, ένας πράκτοράς της θα είναι αυτόπτης μάρτυρας μιας εκ των δολοφονιών και στο σπίτι του θα βρεθεί υλικό που θα αποδεικνύει το ότι ήταν μέλος νεοναζιστικής οργάνωσης. Μετά από αυτό δημοκρατικοί, αριστεροί και ακτιβιστές πολίτες της Γερμανίας αμφισβητούν το κατά πόσο η Γερμανική Υπηρεσία Πληροφοριών παραμένει άτρωτη από τους ναζί και ζητούν τη διάλυσή της. Η Beate Zschäpe θα περάσει όλη της τη ζωή στη φυλακή, για τις δολοφονίες των εννέα μεταναστών και της αστυνομικού. Όμως η Λερναία Ύδρα του ναζισμού είναι ακόμη ζωντανή. Τελειώνοντας αυτή την υπόθεση να πούμε ότι στα ρατσιστικά εγκλήματα το ποσοστό των γυναικών δραστών είναι κατά πάρα πολύ μικρότερο από εκείνο των ανδρών, αλλά όλες ή σχεδόν όλες οι ρατσίστριες φόνισσες προέρχονται από τη Γερμανία, είτε ως το θηλυκό προσωπικό των στρατοπέδων συγκέντρωσης κατά τη διάρκεια του

Β' Παγκοσμίου πολέμου, είτε ως μέλη νεοναζί οργανώσεων μεταγενέστερα.

5. **Christine και Léa Papin, Γαλλία, 1933.** Η πέμπτη υπόθεση στην οποία θα αναφερθούμε σήμερα, αποτελεί τη χαρά του ερευνητή. Υπάρχει διαθέσιμη πληθώρα πηγών, τόσο πρωτογενούς υλικού (αστυνομικοί και δικαστικοί φάκελοι, δημοσιεύματα τύπου της εποχής), όσο και μεταγενέστερων πηγών, όπως βιβλία δημοσιογραφικού, λογοτεχνικού και επιστημονικού περιεχομένου, αλλά και ταινίες, θεατρικά έργα και ντοκιμαντέρ. Κι ενώ στην ιστορία του εγκλήματος έχουν καταγραφεί πολύ αγριότερες δολοφονίες, η υπόθεση των αδελφών Papin επηρέασε όσο λίγες την κοινωνία κι εξακολουθεί να είναι σημείο αναφοράς μέχρι σήμερα. Θεωρείται το γαλλικό «έγκλημα του αιώνα» και παραμένει το πιο βίαιο, εν καιρώ ειρήνης, έγκλημα από γυναίκες εναντίον γυναικών. Το 1933, οι αδελφές Christine και Léa Papin έχουν ήδη συμπληρώσει έξι χρόνια ως εσωτερικές υπηρέτριες στο σπίτι της οικογένειας Lancelin. Είναι πολύ στενά συνδεδεμένες, απόλυτα εξαρτώμενες η μία από την άλλη και εμπλέκονται σε μια αιμομεικτική σχέση. Εκείνο το απόγευμα της 2ας Φεβρουαρίου του 1933, η αδελφές Papin θα επιτεθούν στην κα Lancelin και την κόρη της και θα τις δολοφονήσουν με πρωτοφανή αγριότητα: θα πολτοποιήσουν τα πρόσωπά τους, θα τους βγάλουν τα μάτια, θα κατακρεουργήσουν τα γεννητικά τους όργανα, θα πετσοκόψουν τους γλουτούς, θα πασαλείψουν το ένα πτώμα με το αίμα του άλλου. Όταν θεώρησαν ότι ολοκλήρωσαν το έργο τους, γδύθηκαν, έκαναν μπάνιο και ξάπλωσαν ήρεμες στο κρεβάτι τους, όπου τις βρήκε η αστυνομία γυμνές και αγκαλιασμένες. Στη δίκη που ακολούθησε, η Christine θεωρήθηκε κρίθηκε ένοχη για τις δύο δολοφονίες και καταδικάστηκε σε θάνατο, ποινή που μετατράπηκε σε ισόβια κάθειρξη, κάτι συνηθισμένο για τις γυναίκες την εποχή εκείνη στη Γαλλία, ενώ η Léa θεωρήθηκε συνεργός μόνο στον φόνο της κας Lancelin, καοδηγούμενη από την αδελφή της, και καταδικάστηκε σε δέκα χρόνια καταναγκαστικά έργα. Μετά την καταδίκη τους οι δύο αδελφές τοποθετήθηκαν σε διαφορετικά κελιά κι ενώ η Léa προσαρμόστηκε κι επεδείκνυε καλή και φυσιολογική συμπεριφορά, η Christine βυθιζόταν στην τρέλα και σε βαριά κατάθλιψη, καθώς δεν μπορούσε ν' αντέξει τον

αποχωρισμό από την αδελφή της. Στο τέλος αρνιόταν την τροφή και μεταφέρθηκε στο ψυχιατρείο όπου και πέθανε από καχεξία, 4 χρόνια μετά τις δολοφονίες. Η Λέα αποφυλακίστηκε στα οκτώ χρόνια. Λόγω καλής συμπεριφοράς, και πέθανε σε βαθιά γεράματα. Το έγκλημα των αδελφών Papin κέντρισε το ενδιαφέρον όχι μόνο του απλού κόσμου, που διαβάζει την υπόθεση σε όλες τις ανατριχιαστικές λεπτομέρειες, στις εφημερίδες και τα έντυπα, αλλά και διανοούμενων, καλλιτεχνών, λογοτεχνών, ψυχιάτρων κλπ. Η υπόθεση συναρπάζει τους πάντες: τους υπερρεαλιστές, τους υπαρξιστές, τους κομμουνιστές και η κάθε άποψη και γνώμη είναι ντυμένη με τον ιδεολογικό μανδύα του εκφέροντα αυτή. Υπάρχουν εκείνοι που στο συγκεκριμένο έγκλημα βλέπουν την αναπόφευκτη εξέγερση των σκλάβων κατά την πάλη των τάξεων, άλλοι που το αποδίδουν στην τρέλα των αδελφών, κάποιοι τρίτοι στην καταπιεσμένη σεξουαλικότητα και στην αιμομειξία –ταμπού και τότε και σήμερα- που αποκαλύφθηκε ή κινδύνευε να αποκαλυφθεί. Καθώς οι ίδιες οι Papin δεν εξήγησαν ποτέ τίποτα, όλες οι υποθέσεις και οι απόψεις είναι εξίσου πιθανές. Με αφετηρία την υπόθεση Papin, η οποία θα τον συναρπάσει, ένας νεαρός ειδικευόμενος ψυχίατρος θα ασχοληθεί και θα αναπτύξει το θέμα της παρανοϊκής ψύχωσης. Δεν είναι άλλος από τον Jacques Lacan, που στο μέλλον θα φτάσει τη φήμη του Freud. Δεν γνωρίζω τι από όλα έκανε το έγκλημα των αδελφών Papin να συζητιέται μέχρι σήμερα και να επηρεάζει σε τέτοιο βαθμό καλλιτέχνες, στοχαστές κι επιστήμονες. Ήταν η πρωτοφανής για γυναίκα-δράστη αγριότητά του; Ήταν η ταυτόχρονη, στιγμιαία «τρέλα» που κυριέυσε τις δύο αδελφές και τις οδήγησε σε ένα μη προμελετημένο έγκλημα; Ήταν η ανακάλυψη, από τις Lancelin, της αιμομικτικής και ομοφυλοφιλικής σχέσης των αδελφών και ο φόβος της διαπόμπευσης που θα ακολουθούσε; Ήταν ένα έγκλημα ταξικό, μια πράξη επανάστασης των καταπιεσμένων υπηρετριών εναντίον των εργοδοτριών τους; Ήταν το –από άλλους- προδιαγεγραμμένο μέλλον των δύο κοριτσιών, για το οποίο δεν είχαν λόγο και επιλογή; Ήταν η αδυναμία των γονέων τους, όχι μόνο να παίξουν σωστά τον ρόλο τους αλλά και να είναι παρόντες ουσιαστικά στη ζωή των παιδιών τους; Ήταν η αυστηρή, θρησκευτική έως θρησκόληπτη υποτυπώδης εκπαίδευση των δύο

αδελφών, που στόχο είχε να δημιουργήσει υποτακτικές και φοβισμένες προσωπικότητες, επομένως αρεστές στους επίδοξους εργοδότες; Ήταν η, σαφέστατα διαταραγμένη, προσωπικότητα της Christine, που σήμερα θα είχε αντιμετωπιστεί -πιθανότατα με επιτυχία- με θεραπεία, ψυχολογική στήριξη και φαρμακευτική αγωγή, αλλά στην εποχή του μεσοπολέμου ήταν ένα θέμα που έφερνε το «μίσμα» στον ασθενή και οδηγούσε στον κοινωνικό του αποκλεισμό και αφανισμό, άρα δεν υπήρχε περίπτωση να διαγνωστεί και να αντιμετωπιστεί σωστά; Κατά την γνώμη μου ήταν τα πάντα, το καθένα μόνο του και όλα μαζί. Το ίδιο το έγκλημα «φωνάζει» γι αυτό, η αγριότητά του μιλά και αποκαλύπτει. Τα μάτια των Lancelin που «είδαν» το είδος της σχέσης των Parin, ξεριζώνονται, τα πρόσωπά τους πολτοποιούνται κάτω από αμέτρητα χτυπήματα, αποκαλύπτοντας ένα έγκλημα απόλυτα προσωπικό: η κυρία και η δεσποινίς δεν μπορούν πλέον να παίρνουν αυτές τις αυστηρές και απαξιωτικές για τις υπηρέτριές τους εκφράσεις. Από το υπόλοιπο σώμα των Lancelin, το πιο κακοποιημένο σημείο είναι η περιοχή των γεννητικών οργάνων. Η Christine αντιλαμβάνεται το ανάρμοστο της σχέσης της με την αδελφή της, αλλά δεν μπορεί να το αρνηθεί και να το υποτάξει: η αδελφή της είναι η μόνη της παρηγοριά, ο μόνος της συνδετικός κρίκος με το ανθρώπινο είδος. Ο αποχωρισμός τους θα οδηγήσει, μοιραία, στον αφανισμό της. Το έγκλημα των αδελφών Parin είναι ακόμη ένα έγκλημα δηλωτικό της εποχής, της χώρας, των κοινωνικών διαχωρισμών, των επικρατουσών αντιλήψεων. Σε μια άλλη εποχή, με διαφορετικές κοινωνικές συνθήκες, σε άλλο πολιτικοκοινωνικό περιβάλλον, πιθανότατα θα ήταν διαφορετικό. Ίσως και να είχε προληφθεί ή να μην είχε υπάρξει.

6. **Olga Hepnarová, Τσεχία, 1973.** 21 ετών, κόρη «καλής οικογενείας» με πατέρα ανώτερο τραπεζικό υπάλληλο και μητέρα γιατρό, έπεσε με ένα φορτηγό πάνω σε μια στάση λεωφορείου, σκοτώνοντας 8 ανθρώπους και τραυματίζοντας σοβαρά άλλους 12. Απείχε πολύ από το να είναι η υποδειγματική κόρη που θα ήθελαν οι γονείς της. Με εμφανή μελαγχολία και αδιαφορία για όσα συμβαίνουν γύρω της, χωρίς καμία συμμετοχή στο σχολείο και τις δράσεις του, με ώρες απομόνωσης. Όλα δείγματα κάποιου υπαρκτού προβλήματος ψυχικής υγείας, κάτι που οι γονείς δεν

παραδέχονται. Ο πατέρας την ξυλοφορτώνει σε καθημερινή βάση «για να γίνει άνθρωπος» και η μητέρα κουκουλώνει το πρόβλημα «για να μην πέσουν στο στόμα του κόσμου». Νιώθοντας ξένο σώμα στην ίδια της την οικογένεια, φεύγει από το σπίτι της, πιάνει δουλειά ως εργάτρια σε ένα εργοστάσιο ελαστικών, ζει μόνη της συναναστρεφόμενη παραβατικούς τύπους, πίνει πολύ, καπνίζει περισσότερο, προβληματίζεται με την σεξουαλικότητά της, αντιλαμβάνεται το πρόβλημα της υγείας της και ζητά απεγνωσμένα βοήθεια χωρίς να την βρίσκει πουθενά. Αισθάνεται ότι ο κόσμος την έχει ξεγράψει κι αποφασίζει να τον ξεγράψει κι αυτή. Τα τρία χρόνια που η Olga έζησε μόνη της, η επαφή με την οικογένειά της είναι ανύπαρκτη. Βλέπει σποραδικά μόνο τη μητέρα της, η οποία της συνταγογραφεί ηρεμιστικά χάπια και την ενισχύει –πού και πού- οικονομικά, χωρίς καμία άλλη, πιο ουσιαστική, σχέση. Την δεκαετία του 1970, ο όρος «μαζικός δολοφόνος» δεν είχε ακόμη εφευρεθεί και οι μόνες μαζικές δολοφονίες που είχαν σημειωθεί ήταν από διάφορες θρησκευτικές σχέτες και λατρείες, φαινόμενο που είχε, κυρίως, εμφανιστεί στην Αμερική και την Αφρική. Ο μοναχικός μαζικός δολοφόνος ήταν καινούργια κατηγορία, σε παγκόσμιο επίπεδο. Μέχρι τότε είχαν συμβεί διάφορα παρόμοια περιστατικά στην Αμερική, αλλά πάντα με όπλα. Η επίθεση με αυτοκίνητο ήταν κάτι εντελώς καινούργιο και η Olga Herparonά θεωρείται επίσημα η πρώτη που το σκέφτηκε και το πραγματοποίησε. Η συγκεκριμένη τακτική επίθεσης θα χρησιμοποιηθεί πολύ κατά την δεκαετία του 2010 τόσο σε Ευρώπη όσο και Αμερική, κυρίως από τρομοκρατικές οργανώσεις ή μεμονωμένα άτομα. Θεωρείται λιγότερο θανατηφόρα από μια επίθεση με όπλα ή εκρηκτικά, αλλά πολύ πιο δύσκολη στο να προβλεφθεί και να εμποδιστεί. Έχει γίνει ιδιαίτερα αγαπημένη πρακτική τρομοκρατών, αφενός γιατί δεν απαιτούνται ιδιαίτερες γνώσεις και δεξιότητες για την εφαρμογή της και αφετέρου γιατί δεν είναι απαραίτητη η πρόσβαση σε εκρηκτικές ύλες και πυρομαχικά. Την Δευτέρα 9 Ιουλίου θα γράψει και θα ταχυδρομήσει δυο επιστολές στις δύο εφημερίδες της Πράγας με το εξής κείμενο: *«Είμαι μοναχική. Μια κατεστραμένη γυναίκα. Μια γυναίκα που οι άνθρωποι κατέστρεψαν... Έχω τις εξής επιλογές: να σκοτωθώ ή να σκοτώσω*

άλλους. *Επιλέγω ΝΑ ΕΚΔΙΚΗΘΩ ΑΥΤΟΥΣ ΠΟΥ ΜΕ ΜΙΣΟΥΝ. Θα ήταν πολύ εύκολο να φύγω απ' αυτόν τον κόσμο και να ήμουν άλλη μια ανώνυμη που αυτοκτόνησε. Η κοινωνία θα αδιαφορούσε εντελώς. Γι αυτό η ετυμηγορία μου είναι: Εγώ, η Olga Herparonά, το θύμα της κτηνωδίας σας, σας καταδικάζω και σας επιβάλλω την ποινή του θανάτου».* Τα γράμματα δεν θα παραδοθούν παρά 2 ημέρες μετά το γεγονός. Την Τρίτη 10 Ιουλίου του 1973, η Olga ηλικίας 21 ετών, είναι αποφασισμένη να σκοτώσει. Θέλει ένα πολύνεκρο συμβάν και γι αυτό έχει επιλέξει να πέσει με ένα μεγάλο αυτοκίνητο πάνω σε συγκεντρωμένο πλήθος. Γύρω στους 25 ανθρώπους περιμένουν στη στάση το τραμ. Ξεκινά κι όσο κατηγορίζει τόσο αναπτύσσει ταχύτητα. Πέφτει πάνω στον κόσμο, παρασύροντας 20 άτομα, χτυπώντας πάνω στις βιτρίνες διαφόρων καταστημάτων και σταματώντας, τελικά, στο τέλος του δρόμου. Κάθεται ήσυχα μέσα στο φορτηγό, περιμένοντας την αστυνομία. Πίσω της γίνεται πανικός. Ο απολογισμός; Τρεις άνθρωποι πέθαναν επί τόπου, πέντε στα νοσοκομεία όπου μεταφέρθηκαν, δώδεκα τραυματίστηκαν. Στις 6 Απριλίου του 1974 κρίθηκε ένοχη για οκτώ δολοφονίες και καταδικάστηκε σε θάνατο. Εδώ πρέπει να σημειωθεί ότι η ποινή των ισοβίων δεν αποτελούσε επιλογή στην Τσεχοσλοβακία του 1970. Για δολοφονίες η ποινή ήταν είτε δεκαπέντε χρόνια κάθειρξη ή θάνατος. Τα δεκαπέντε χρόνια θεωρήθηκαν πολύ λίγα για τις ζωές οκτώ ανθρώπων. Στις 12 Μαρτίου του 1975 η Olga Herparonά θα εκτελεστεί δι' απαγχονισμού. Ήταν η τελευταία γυναίκα που εκτελέστηκε στην Τσεχοσλοβακία.

Οι δύο τελευταίες υποθέσεις που ακολουθούν, έχουν μια ιδιαιτερότητα. Το είδος του εγκλήματος της πρώτης διαπράττεται αποκλειστικά από γυναίκες και της δεύτερης κυρίως από γυναίκες αν και υπάρχουν αρκετές περιπτώσεις που οι δράστες ήταν παιδιά.

7. **Romina Tejerina, Αργεντινή, 2003.** Παιδοκτόνος. Η παιδοκτονία αποτελεί προνομιούχα παραλλαγή του εγκλήματος της ανθρωποκτονίας με πρόθεση και σύμφωνα με τον Π.Κ. είναι η δολοφονία παιδιού από τη μητέρα του, κατά ή μετά τον τοκετό, αλλά ενώ εξακολουθούσε ακόμη η διατάραξη του οργανισμού της από τον τοκετό. Στην Αργεντινή, το 2003, η άμβλωση είναι

παράνομη και επιτρέπεται μόνο για δύο λόγους: εάν η κύηση θεωρηθεί επικίνδυνη για τη ζωή της μητέρας ή εάν είναι αποτέλεσμα βιασμού. Όμως, κι εδώ είναι το παράδοξο όσο και παράλογο του πράγματος, όχι οποιουδήποτε βιασμού αλλά μόνο εάν το θύμα είναι ψυχασθενής ή με νοητική υστέρηση. Αυτός ο διαχωρισμός στην αντιμετώπιση των θυμάτων βιασμού, αναφορικά με το δικαίωμά τους στην άμβλωση, έχει ως αποτέλεσμα να γίνονται μητέρες πολύ νεαρές κοπέλες, ακόμα και παιδιά ηλικίας 11 ετών. Και η κοινωνία προτιμά να έχει παιδιά μητέρες παιδιών, παρά να νομιμοποιήσει τις αμβλώσεις, οι οποίες θεωρούνται εγκλήματα κατά της ζωής και τιμωρούνται με φυλάκιση από ένα έως δεκαπέντε χρόνια για κάθε εμπλεκόμενο, συμπεριλαμβανομένων των γιατρών, χειρουργών, μαιών και φαρμακοποιών στους οποίους, επιπλέον, επιβάλλεται στέρηση επαγγελματικής άδειας για διάστημα διπλάσιο του χρόνου καταδίκης τους. Η Romina Tejerina έμεινε έγκυος μετά από βιασμό. Προσπάθησε με διάφορους τρόπους να διακόψει την κύηση, χωρίς να τα καταφέρει. Γέννησε πρόωρα μέσα στην τουαλέτα του σπιτιού της και βιώνοντας ένα ψυχωτικό επεισόδιο τραυμάτισε σοβαρά το νεογνό με μαχαίρι. Μεταφέρθηκε στο νοσοκομείο από την αδελφή της, μαζί με το νεογέννητο, όπου οι γιατροί ειδοποίησαν την αστυνομία. Ειδοποιημένος απ' την αστυνομία φθάνει κι ένας παπάς, ο οποίος σπεύδει να βαπτίσει το ετοιμοθάνατο νεογνό. Το βρέφος παύει να είναι ένα πρόωρο νεογνό και αυτόματα γίνεται η Milagros Socorro, ένα κοριτσάκι με όνομα, που η μάνα του έσφαξε. Αυτό μέτρησε πολύ στη δίκη της Tejerina και στην ποινή που της επιβλήθηκε. Αν είχε θεωρηθεί αποβολή θα αθωνόταν, αν είχε θεωρηθεί απόπειρα άμβλωσης θα καταδικαζόταν σε 4 χρόνια, θεωρήθηκε όμως ανθρωποκτονία και καταδικάστηκε σε 14 χρόνια φυλάκισης. Η υπόθεση της Romina Tejerina συντάραξε εκ θεμελίων την κοινωνία της χώρας. Διάφορες φεμινιστικές και άλλες οργανώσεις, τόσο από την Αργεντινή όσο και από πολλές άλλες χώρες, οργάνωσαν πορείες και δράσεις συμπαράστασης, ζητώντας την αποφυλάκιση της Romina και την αλλαγή της νομοθεσίας για τις αμβλώσεις. 17 χρόνια μετά το έγκλημα της Tejerina, στις 30 Δεκεμβρίου του 2020, η Γερουσία της Αργεντινής ενέκρινε με 38 ψήφους υπέρ

έναντι 29 κατά, νομοσχέδιο που νομιμοποιεί τις αμβλώσεις ως την 14η εβδομάδα της κύησης.

8. **Γεωργία Παπαδάτου, Αθήνα, 1989.** Έπνιξε τον κακοποιητικό σύζυγό της με τη γραββάτα του και αμέσως μετά παραδόθηκε στην αστυνομία. Το δικαστήριο την αθώωσε ομόφωνα, καθώς έκρινε ότι βρισκόταν σε αυτοάμυνα και τελούσε υπό καθεστώς φόβου. Όλοι οι μάρτυρες, ακόμα και τα τρία της παιδιά και ο αδελφός του άντρα της, κατέθεσαν για την κόλαση που βίωνε η Παπαδάτου μέσα στο σπίτι της για περισσότερα από 20 χρόνια. Με 16, αν δεν κάνω λάθος, γυναικοκτονίες στη χώρα μας, μόνο μέσα στο 2021, αντιλαμβανόμαστε ότι η Παπαδάτου πριν από 32 χρόνια, πιθανότατα, πρόλαβε την δική της δολοφονία.